

ROBERT
Ladlam

BORNOVA

DOMINACIJA

napisao
Erik van Lustbader

Preveo Mirko Bižić

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

*S ljubavlju posvećeno
uspomeni na Barbaru Skajdel*

Zahvaljujem
Semu Goldu i Kenu Dorfu

PROLOG

PUKET, TAJLAND

Džejson Born provlačio se kroz gomilu ljudi. Proganjao ga je gromoglasni zvuk muzike koji je dopirao iz tri metra visokih zvučnika postavljenih sa obe strane ogromnog plesnog podijuma, zvuk od kog su mu se kosti tresle, srce zastajalo, a duša se raspadala. Iznad glava plesača koje su poskakivale, blistava svetla su se razdvojila, međusobno stopila, pa raspršila po lučnom svodu prostorije poput jata kometa i zvezda padalica.

Ispred njega, na drugoj strani nemirnog mora tela, žena bujne plave kose probijala se pored svih mogućih kombinacija plesnih parova koji su se vrteli ukrug. Born ju je odlučno pratio; osećao se kao da se probija kroz mekani dušek. Bilo je veoma vruće. Sneg na krznenom okovratniku njegovog debelog kaputa već se otopio. Kosa mu je bila vlažna i ulepljena od njega. Žena se čas pojavljivala na svetlu, a čas nestajala u tami, kao deverka pod suncem obasjanom površinom jezera. Kao da se kretala drhtavim i isprekidanim korakom, pojavljujući se čas ovde, čas tamo. Born je požurio za njom, dok su preglasni bubnjevi i bas prikrivali otkucanje njegovog pulsa.

Najzad se uverio da se ona probija ka ženskom toaletu i, pošto je već označio sebi prečicu do tamo, on prekide sa svojim linijskim praćenjem i krenu novom putanjom kroz gužvu. Stigao je do vrata baš kada je ona prošla kroz njih. Iza nakratko otvorenih vrata do njega dopre vonj trave, seksa i znoja, i uskovitla se oko njega.

Sačekao je da se dve mlade žene isteturaju napolje, okružene mirisom parfema i kikoćući se, pa se uvukao unutra. Tri žene duge, zamršene kose, zveckajući debelim i teškim nakitom, okupile su se pored lavaboa, toliko

obuzete ušmrkivanjem kokaina da ga nisu ni videle. Čučnuvši da bi provirio ispod vrata, brzo je prošao duž niza toalet-kabina. Samo jedna je bila zauzeta. Izvukao je svoj *glok* i navrnuo prigušivač na cev. Udarcem nogom otvorio je vrata i, kada ona tresnuše u pregradni zid između kabina, žena ledenoplavih očiju i plave kose slične grivi uperi malu posrebrenu *beretu* kalibra .22 u njega. Proterao joj je metak kroz srce, a drugi kroz desno oko.

Nestao je i pre nego što je čelom pala na pločice.

Born otvori oči pod dijamantskim sjajem tropskog sunca. Pogledao je prema tamnoazurnom plavetnilu Andamanskog mora, prema jedrilicama i motornim čamcima koji su poskakivali na vezovima u neposrednoj blizini obale. Zadrhtao je, kao da je i dalje u odlomku pamćenja, umesto na plaži Patong u Puketu. Gde se nalazio taj disko klub? U Norveškoj? Švedskoj? Kada je ubio tu ženu? I ko je ona bila? Meta koju mu je odredio Aleks Konklin pre one povrede koja ga je bacila u Sredozemno more sa teškom kontuzijom. To je bilo jedino u šta je mogao da bude siguran. Zašto je Operacija Tredstoun uzela tu ženu za metu? Naprezao je mozak u pokušaju da sakupi sve pojedinosti svog sna, ali oni su mu izmakli poput dima. Sećao se krznenog okovratnika svog kaputa, i svoje kose, vlažne od snega. Ali čega još? Ženinog lica? Ono se pojavljivalo praćeno treptanjem svetla sličnog sjaju zvezda. Na trenutak muzika je pulsirala kroz njega, a onda je zatreperila i nestala poput poslednjeg zraka sunca.

Šta je prizvalo ovaj odlomak sećanja?

Podigao se sa pokrivača na kom je ležao. Okrenuo se i video siluete Mojre i Berengarije Moreno Skajdel naspram bleštavoplavog neba, zaslepljujuće belih oblaka, i uspravnih brda sličnih podignutim prstima, zelenih i mrkih. Mojra ga je pozvala na Berengarijino imanje u Sonori, ali on je želeo da se odmakne dalje od civilizacije, tako da su se našli u ovom odmaralištu na zapadnoj obali Tajlanda, i ovde su proveli poslednja tri dana i noći. Tokom tog vremena Mojra je objasnila šta je radila u Sonori sa sestrom pokojnog kralja droge Gustava Morena, i dve žene su zatražile njegovu pomoć, a on je pristao da im je pruži. Mojra je rekla da je vreme od ključne važnosti i, nakon što je saslušao pojedinosti, pristao je da sutra krene u Kolumbiju.

Okrenuvši se na drugu stranu, video je ženu u sićušnom bikiniju narandžaste boje kako visoko podiže noge kao konj u kasu prolazeći kroz penu talasa. Njena bujna i gusta kosa sijala se svetložutom nijansom na

sunčevoj svetlosti. Zurio je u njena osunčana leđa, na kojim su se mišići pomerali između lopatica. Zatim se blago okrenula i on vide kako uvlači dim iz ručno smotanog džointa. Na trenutak je morski povetarac bio zasladen aromom droge. Potom je video kako se trznula i bacila džoint u talase, pa je svojim pogledom ispratio njen.

Trojica policajaca dolazili su niz plažu. Nosili su civilna odela, ali nije bilo sumnje ko su zaista. Ona se pokrenula, misleći da dolaze po nju, ali je pogrešila. Dolazili su po Borna.

Bez oklevanja, on zagazi u talase. Morao je da ih udalji od Mojre i Berengarije, jer bi Mojra sigurno pokušala da mu pomogne, a on nije želeo da je u to umeša. Upravo pre nego što će uroniti u dolazeći talas, video je kako jedan od detektiva podiže ruku, kao u pozdrav.

Kada je izronio na površinu, daleko iza linije talasa, video je da je to bio znak. Dva vodena skutera *vejr-raner FZR* približavala su mu se iz suprotnih pravaca. Na svakom su sedela po dvojica ljudi, vozač i čovek iza njega u ronilačkom odelu. Ovi ljudi presekli su sve odstupnice.

Kada je zaplivaio prema *Parolu*, maloj jedrilici u njegovoj blizini, mozak mu je radio punom brzinom. Po koordinisanosti i temeljnosti s kojom su krenuli na njega, znao je da naređenja nije izdala tajlandska policija, koja nije bila baš poznata ni po jednoj od pomenutih osobina. Neko drugi je upravljao njima, a on je pretpostavljao da zna o kome je reč. Uvek je postojala mogućnost da Severus Domna traži odmazdu za ono što je on učinio toj tajnoj organizaciji. Ali dalja nagađanja morala su da uslede kasnije; prvo je morao da se izvuče iz ove klopke i ode da ispuni svoje obećanje Mojri da će sačuvati Berengarijinu bezbednost.

Stigao je do *Parola* sa desetak snažnih zamaha. Prebacivši se preko ivice plovila, upravo je nameravao da se uspravi, kad kiša metaka natera čamac da se zaljulja napred i nazad. Počeo je da puži prema sredini čamca, uhvativši se za namotaj najlonskog konopca. Ščepao se rukama za obe bočne ograde. Skuteri su već bili bliže kada je stigao još jedan pljusak metaka, a njihovi siloviti udarci naterali su jedrilicu da poskakuje i poigrava tako jako da mu nije bilo teško da je prevrne. Bacio se na leđa preko ograde, mlatarajući rukama kao da je pogođen.

Dva skutera krstarila su oko prevrnutog čamca, a ljudi na njima tragali su za glavom koja izbija na površinu vode. Kada se niko nije pojavio, dvojica ronilaca spustili su maske i, kada su vozači usporili, preturili su se postrance u vodu, jednom rukom držeći maske na mestu.

Potpuno zaklonjen od njihovog pogleda, Born se održavao na vodi ispod prevrnutog čamca, udišući vazduh koji se tu zadržao. Video je stubove mehura kroz prozirnu vodu, kada su ronionci zaronili sa obe strane čamca.

Brzo je privezao jedan kraj najlonskog konopca za kuku na desnoj ogradi. Kada je prvi ronilac krenuo na njega prilazeći mu odozdo, zaronio je, obmotao konopac oko čovekovog vrata i čvrsto ga stegnuo. Ronilac je ispuatio harpunsku pušku da se odupre napadu, a Born mu je strgnuo masku, praktično ga zaslepivši. Zatim je dograbio harpunsku pušku koja je plutala u vodi, okrenuo se i pogodio u grudi drugog ronionca koji mu se približavao.

Krv je pokuljala u gustom oblaku, nakon čega ju je raspršila vodena struja koja se uzdizala iz dubine. Born je znao da nije pametno zadržavati se u ovim vodama nakon što se prospe krv. Osećajući kako ga pluća peku, izronio je ispod prevrnutog čamca. Ali skoro odmah zaronio je ponovo da pronađe prvog ronionca. Voda je bila tamna, mutna od istekle krvi. Mrtvi ronilac je plutao u sredini tog mutnog oblaka, raširenih ruku, peraja uperenih pravo dole u mračnu dubinu. Born se upravo okretao kada mu se omča od najlonskog konopca obmotala oko vrata i čvrsto ga stegnula. Prvi ronilac je zabio Bornu kolena u dno leđa, dok je istovremeno vuкао konopac sa obe strane. Born je pokušao da zgrabi ronionca, ali on je zaplivaio unazad i izmakao mu se. Iako su bila čvrsto stegnuta, iz uglova Bornovih usta počeli su da izbijaju tanki mlazovi mehura. Konopac mu se jako usecao u dušnik i držao ga zaronjenog ispod površine.

Borio se protiv poriva da se otima, znajući da bi tako i čvršće zategnuo konopac i više se iscrpeo. Umesto toga na trenutak je nepomično plutao, poput drugog ronionca udaljenog manje od metar od njega, ljuljajući se od strujanja vode i praveći se mrtav. Ronilac ga je privukao blizu sebi, izvlačeći nož da Bornu zada završni udarac u vrat.

Born je posegnuo unazad i pritisnuo dugme za izbacivanje vazduha na regulatoru pritiska. Vazduh je izleteo napolje sa takvom silinom da je to nateralo ronionca da opusti usta i, uz gusti mlaz mehurića, Born mu istrgnu disaljku iz usta. Konopac oko njegovog vrata se opustio. Iskoristivši roniočevu iznenađenost, Born se oslobodio. Okrećući se, pokuša da uhvati ronionca za ruke, ali njegov protivnik zamahnu nožem prema njegovim grudima. Born odgurnu nož u stranu, ali, dok je to radio, ronilac obavi ruke oko Bornovog tela tako da ne može da izroni po vazduh.

Born pritisnu roniočevu rezervnu disaljku na usta i usisa vazduh u bolna pluća. Ronilac se borio da dohvati svoju disaljku, ali Born ga

odgurnu. Čovekovo lice bilo je pobeležo i napregnuto. Iznova je pokušavao da okrene nož tako da može da poseče Borna ili njegovu disaljku, ali bez uspeha. Nekoliko puta zatreptao je grčevito i oči su počele da mu se prevrću dok je život isticao iz njega. Born je posegnuo za nožem, ali ronilac ga je već ispustio. Tonuo je spiralnom putanjom u dubinu.

Iako je Born sada normalno disao kroz rezervnu disaljku, znao je da je posle ispuštanja vazduha u bocama preostalo veoma malo vazduha. Roniočeve noge bile su stegnute oko njega, prekrštenih članaka. Pored toga, najlonska nit se upetljala oko obojice, stvarajući neku vrstu čaure oko njih. Pokušavao je da se nekako oslobodi, kada je osetio snažan drhtaj. Hladnoća je prostrujala kroz njega, podižući se odozdo iz dubina. Na vidiku se pojavila ajkula. Bila je duga neka četiri metra, srebrnastocrna, i postojano je pod kosim uglom izranjala prema Bornu i dvojici mrtvih ronilaca. Namirisala je krv i osetila bacakanje tela u vodi, što je do nje nepogrešivo prenosilo vibracije koje su joj govorele o prisustvu ribe na samrti, možda i više njih, kojim će moći da se nahrani.

Born je s naporom uspeo da se okrene, vukući ronioca za sobom. Raskopčavši kaiševe boca za vazduh drugog ronioca, odgurnuo ih je od sebe. Telo je odmah potonulo okruženo tamnim oblakom krvi. Ajkula je promenila pravac kretanja, krenuvši pravo prema telu. Usta su joj se razjapila i odgrizla je ogroman komad mesa sa mrtvog ronioca. Born je sebi dozvolio predah, mada veoma kratak. Sad će svakog trenutka još ajkula biti privučeno da se pridruži grozničavom hranjenju; do tada će morati da se izvuče iz vode.

Otkopčao je pojas sa utezima drugog ronioca, pa zatim odgurnuo njegove boce sa vazduhom. Zatim je namestio masku na lice. Udahnuvši poslednji isprekidani udisaj, pustio je boce – u njima ionako više nije bilo vazduha. On i ronilac, spojeni u zlokobnom zagrljaju, počеше da izranjaju prema površini. U međuvremenu Born je pokušavao da preseče najlonsku strunu, razmotavajući je sa njihovih tela. Ali roniočeve noge bile su i dalje stegnute oko njegovih kukova. Koliko god pokušavao, nije mogao da ih razdvoji.

Izbio je na površinu i odmah video jedan skuter kako poskakuje po vodi pravo prema njemu. Mahnuo je. S maskom na licu, nadao se da će vozač pomisliti kako je on jedan od njegovih drugova ronilaca. Skuter je usporio kada mu se približio. Do sada je Born već uspeo da raspetlja konopac. Kada je skuter skrenuo, uhvatio se za njegov zadnji deo. Kada je

potapšao vozača po kolenu, skuter je jurnuo. Born je i dalje bio napola u vodi, i brzina vozila oslabila je roniočev smrtni stisak. Born je udario po roniočevim kolenima, čuo pucanje kosti i tada je osetio da je slobodan.

Iskočio je na skuter i polomio vozaču vrat. Pre nego što ga je bacio u vodu, otkočio je harpunsku pušku sa njegovog opasača. Vozač drugog skutera video je šta se dešava i upravo je zaokretao kada je Born jurnuo pravo na njega. Vozač je napravio pogrešan izbor. Izvlačeći pištolj, ispalio je dva hica, ali bilo je nemoguće tačno ciljati sa vozila koje je poskakivalo. Dosad je Born već bio dovoljno blizu za skok. Zamahnuo je harpunskom puškom i zbacio vozača sa skutera još dok je preuzimao kontrolu nad njim.

Ostavši sam na safirnoj vodi, Born je dodao gas i odjurio.

PRVA KNJIGA

PRVO POGLAVLJE

NEDELJU DANA KASNIJE

„Oni nas prave budalama.“

Predsednik Sjedinjenih Američkih Država pogledao je po Ovalnom kabinetu, usmeravajući oči na ljude koji su stajali skoro u stavu mirno. Napolju je bilo sunčano i vedro popodne, ali ovde unutra napetost je bila tako snažna da je izgledalo kao da je nastupila predsednikova vlastita oluja s grmljavinom.

„Kako je došlo do ovako žalosne situacije?“

„Kinezi prednjače u odnosu na nas već godinama“, rekao je Kristofer Hendriks, novopostavljeni sekretar odbrane. „Počeli su da grade nuklearne reaktore kako bi se oslobodili zavisnosti od uglja i nafte, a sada se ispostavilo da poseduju devedeset šest posto svetske proizvodnje retkih zemljanih metala.“

„Retki zemljani metali“, zagrmeo je predsednik. „Šta su, kog đavola, retki zemljani metali?“

General Maršal, načelnik generalštaba u Pentagonu, premesti se s jedne noge na drugu, očigledno se osećajući nelagodno. „To su minerali koji...“

„Uza sve dužno poštovanje, generale“, reče Hendriks, „retki zemljani metali su elementi.“

Majk Holms, savetnik za nacionalnu bezbednost, okrenu se prema Hendriksu. „U čemu je razlika i koga je, dođavola, uopšte briga?“

„Svaki od retkih zemljanih oksida ispoljava jedinstvene osobine“, reče Hendriks. „Retki zemljani elementi suštinski su važni za veliki broj novih tehnologija, uključujući električne automobile, mobilne telefone,

vetrenjače za proizvodnju struje, lasere, superprovodnike, visokotehnološke magnete i – za mnoge u ovoj prostoriji, naročito za vas, generale, najvažnije od svega – vojno naoružanje, koje je od ključne važnosti u svim oblastima održavanja naše nacionalne bezbednosti – za elektronsku, optičku i magnetsku tehnologiju. Uzmimo, na primer, bespilotnu letelicu *predator* ili bilo koji od naših precizno navođenih projektila sledeće generacije, lasersko nišanje i mrežu satelitskih komunikacija. Sve to zavisi od retkih zemljanih elemenata koje uvozimo iz Kine.“

„Pa zašto, dođavola, nismo znali za sve ovo ranije?“, ljutito upita Holms.

Predsednik uze nekoliko listova papira sa svog radnog stola, podižući ih prstima kao da ih prostire da se suše. „Ovde imamo uzorak A. Šest depeša iz protekla dvadeset tri meseca koje je Kris poslao vašem osoblju, generale, iznoseći iste važne zaključke koje je izneo i ovde.“ Predsednik je okrenuo jedan od listova i pročitao sa njega: „Da li je iko iz Pentagona svestan da je potrebno dve tone retkih zemljanih oksida da se napravi samo jedna nova vetrenjača za proizvodnju energije, i da su vetrenjače koje mi koristimo uvezene iz Kine?“ Upitno je pogledao generala Maršala.

„Nikad nisam video te dokumente“, ukočeno reče Maršal. „Nisam znao...“

„Pa, bar neko od vašeg osoblja jeste“, preseče ga predsednik, „što znači da su, u najmanju ruku, generale, vaše linije komunikacije sjebane.“ Predsednik jedva da je ikada koristio nepristojne izraze, i zavlada je tišina od zaprepašćenja. „U najgorem slučaju“, nastavio je predsednik, „može se izneti tvrdnja o drastičnoj neodgovornosti.“

„Drastična neodgovornost?“ Maršal zatrepta. „Ne razumem.“

Predsednik uzdahnu. „Pojasni mu, Krise.“

„Od pre pet dana Kinezi su za sedamdeset posto smanjili svoje izvezne kvote retkih zemljanih metala. Oni nagomilavaju retke zemljane metale za sopstvenu upotrebu, baš kao što sam i predvideo da će uraditi u svojoj drugoj depeši upućenoj Pentagonu pre trinaest meseci.“

„Zbog toga što ništa nije preduzeto“, reče predsednik, „sada smo u velikoj meri sjebani.“

„Krstareće rakete *tomahavk*, precizno navođeni artiljerijski projektili dugog dometa XM982 *ekskalibur*, pametne bombe GBU-28 *razbijač bunkera*“ – Hendriks je nabrajao oružje na prste – „optička vlakna, tehnologija noćnog gledanja, višenamenski integrisani detektor hemijskih agensa poznat kao MICAD, koji se koristi za otkrivanje hemijskih otrova, Sen

Gobenovi kristali za otkrivanje pojačane radijacije, sonarski i radarski transduktori...“ On nakrivi glavu. „Da nastavim?“

General je zurio u njega, ali je mudro zadržao svoje otrovne misli za sebe.

„Dakle.“ Predsednikovi prsti dobovali su po površini stola u ritmu borbene koračnice. „Kako ćemo se izvući iz ovog problema?“ Nije želeo odgovor. Pritisnuo je dugme na interkomu i rekao: „Pošalji ga unutra.“

Trenutak kasnije, sitan, gojazan, proćelav čovek nahrupi u Ovalni kabinet. Ako je i bio uplašen zbog moći osoba okupljenih u toj prostoriji, nije to pokazao. Umesto toga napravio je laki naklon glavom, dosta slično kao što bi neko učinio kada se obraća nekom evropskom monarhu. „Gospodine predsedniče, Kristofere.“

Predsednik se osmehnu. „Ovo je, gospodo, Roj Ficvilijams. On je zadužen za Indigo Ridž. Da li je iko od vas osim Krisa čuo za Indigo Ridž? I mislio sam da nije.“ Klimnuo je glavom. „Fic, izvoli, molim te.“

„Naravno, gospodine.“ Ficvilijamsova glava poskakivala je gore-dole kao u lutke. „Godine 1978, Unokal je kupio Indigo Ridž, oblast u Kaliforniji sa najvećim zalihama retkih zemljanih metala izvan Kine. Naftni gigant želeo je da iskopava nalazišta tih metala, ali iz raznih razloga nikada nije započeo sa tim. Godine 2005. jedna kineska firma iznela je ponudu za kupovinu Unokala, što je Kongres onemogućio iz bezbednosnih razloga.“ Nakašljao se da pročisti grlo. „Kongres je brinuo da će posao prerade nafte pasti Kinezima u ruke; u Kongresu još nikada nisu bili čuli za Indigo Ridž ili, kad smo već kod toga, za retke zemljane metale.“

„Dakle“, reče predsednik, „jednostavno milošću božjom, zadržali smo kontrolu nad Indigo Ridžom.“

„Što nas vraća na sadašnju situaciju“, nastavi Fic. „Zahvaljujući vašem trudu, gospodine predsedniče, i trudu gospodina Hendriksa, osnovali smo kompaniju pod nazivom Neodajm. Potrebno je toliko novca da će Neodajm sutra izaći na javnu prodaju udela u akcijama. Interesovanje za retke zemljane metale počelo je da se ubrzano povećava nakon što su Kinezi izneli ovu svoju objavu. Mi smo takođe svima preporučili Neodajm, obavestivši o javnoj prodaji akcija sve najvažnije bezbednosne analitičare, tako da se nadamo da će oni preporučiti kupovinu udela u firmi svojim klijentima.“

Neodajm neće samo započeti rudarsku eksploataciju Indigo Ridža, što je trebalo uraditi decenijama unazad, nego će i osigurati buduću

bezbednost zemlje.“ Izvadio je beležnicu. „Do sada smo pronašli trinaest retkih zemljanih metala na području Indigo Ridža, uključujući i teške retke zemljane metale koji su od ključne važnosti. Treba li da ih nabrojim?“

On podiže pogled. „Ah, ne, možda ne treba.“ Ponovo je pročitao grlo. „Baš ove nedelje naši geolozi poslali su nam čak još bolje vesti. Najnovija probna bušenja ukazuju na prisustvo velikog broja takozvanih zelenih retkih zemljanih metala, što je otkriće od ogromnog značaja za budućnost, jer ovih metala nema čak ni u kineskim rudnicima.“

Predsednik promrda ramenima, što je radio kada je prelazio na ključni deo predmeta o kome se trenutno radilo. „Zaključak je, gospodo, da će Neodajm postati najvažnija kompanija u Americi, a možda – uveravam vas da ovo nije preterivanje – i na celom svetu.“ Prodornim pogledom odmerio je svakog od prisutnih ljudi u prostoriji. „Ne treba ni napominjati da je bezbednost na Indigo Ridžu za nas glavni prioritet sada i u doglednoj budućnosti.“

Okrenuo se ka Hendriksu: „U skladu sa tim, danas osnivam strogo poverljivu jedinicu za posebnu namenu, sa kodnim imenom Samarićanin, koju će predvoditi Kristofer. On će održavati vezu sa svima vama i koristiti se sredstvima iz svih oblasti vaših delatnosti kako nađe za shodno. Sarađivaćete sa njim na sve potrebne načine.“

Predsednik ustade. „Želim da vam ovo bude savršeno jasno, gospodo. Budući da je ulog bezbednost Amerike – sama njena budućnost – ne možemo sebi priuštiti ni jednu jedinu grešku, nijednu pogrešnu informaciju, nijednu propuštenu priliku.“ Njegov pogled susrete se s pogledom generala Maršala. „Uopšte neću trpeti prepucavanja, koškanja ili međusobnu zavist među agencijama. Svako ko bude uskraćivao informacije ili svoje osoblje Samarićaninu biće strogo disciplinski kažnjen. Smatrajte da ste upozoreni. Sada odlazite na posao.“

Boris Ilić Karpov slomi ruku jednom čoveku i zabi lakat u oko drugome. Krv poteče i glave dvojice ljudi klonuše. Snažan zadah znoja i životinjskog straha dopirao je od zatvorenika. Bili su privezani za metalne stolice pričvršćene za grubi betonski pod. Između njih je bio slivnik, koji je u ovim okolnostima delovao zlokobno.

„Ponovite svoje priče“, reče Karpov. „Odmah.“

Kao novopostavljeni načelnik FSB-2, ogranka ruske tajne policije koji je Viktor Čerkesov od odreda za borbu protiv narkotika pretvorio u rivala